

Panství

Lásku lze najít na těch nejméně očekávaných místech.

Freya North

Panství

Panství
Freya North

Přeložila Lucie Mikolášková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Freya North

All rights reserved.

Z anglického originálu *Rumours*

(First published by HarperCollins *Publishers*, London, 2012)

přeložila © 2013 Lucie Mikolášková

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-436-1

Tatínkovi

...abych zhruba citovala Bobbyho – děkuji ti, že jsi mi držel žebřík
ke hvězdám, že jsi mne naučil poctivosti a pravdě, že jsi mi
pomohl stát zpříma, že jsi mi dodával síly a odvahy.

Děkuji ti, mé srdce plesá a já budu vždy
zpívat tvou píseň.

Prolog

Březen 1790

Lord Frederick Makepeace William Fortescue, hrabě z Berberska, přejížděl rukama po křivkách Mollyina nahého těla, kochal se pohledem na ni a vychutnával si její hedvábný dotek, stejně jako u svého oblíbeného koně Jepsona. Skýtalo mu to nezměrné potěšení, ne z hlediska tělesného, ale vlastnického. Rád se díval, osahával si a hodnotil to, na čem už dřív rajtoval – ať již to byla žena či kůň – miloval nádherný předpoklad, že věčná krása s sebou nese příslib takové mimořádné fyzické odměny. Zabořil se do Molly, jako se Jepson vždy zabořil do země po přeskočení plotu. A v tom vzrušení s ní dospěl až k finiši.

„Miláčku, moc rád bych s tebou strávil celé odpoledne, ale lady Fortescueová se za chvíli vrátí z Bathu – a tvé paní by se asi nelíbilo najít tě v mé posteli.“ Plácl Molly po zadku a odolal pokušení nazvat ho pěknou prdelkou. „Ven,“ zasmál se, okamžik ještě s rukou otálel a bloudil na místě, kde byla, než Molly uštědřil pořádnou ránu, takže se lascivně zahihňala a znovu na něj nasedla. „Dolů!“ nařídil. „Pryč!“

Molly na něj vrhla vyčítavý pohled, který byl smyslný i cudný zároveň. „Jak si přejete, můj pane,“ prohlásila s takovým důrazem na „pane“, že si vysloužila další plácnutí po zadnici. Lord Fortescue ji pozoroval, jak se obléká. Byla od něj odvrácena – ve skutečnosti ne ze stydlivosti, ale proto, že po aktu samém už nechtěla vidět jeho tlusté tělo nevzhledně rozvalené vyčerpáním. Připadalo jí, že smilnění, zvláště takto pokoutní, se podobá hltání vyhladovělého člověka. Když se nasytí, pohled na zbytky je odpudivý. To však samozřejmě lord Fortescue nevěděl. Považoval to za okouzující návrat Molly jako kurtizány k Molly služce, návrat svíjející se, těžce oddechující nadržené klisničky – nespoutané, hříšné a neukojitelné – k pokoře a úctě, jež přinášely jejímu postavení. Netušil, jak mince, které jí stranou dával, přispívají k tomu, že nad ním začíná mít navrch a roste její nezávislost a emancipace.

„Zase si tě zavolám,“ řekl tiše hrdečným hlasem.

„Zase přijdu,“ odpověděla mu se vši poddajností, přesně tak, jak věděla, že se mu to líbí.

„Molly, Molly, Molly,“ žasl. Molly se lehce, ostýchavě uklonila. „Tady máš ode mne malý příspěvek za své – úsilí, odměnu za skvělé splnění všech daných úkolů.“ Pokývl k židli zakryté spěšně odhozenými šaty. „V kapse,“ řekl lord Fortescue tiše. Molly vsunula ruku do kapsy jeho krátkých jezdeckých kalhot, jako by si nebyla jistá, co tam může najít, a předstírala překvapení a radost, když nahmatala krajkový kapesníček plný mincí svázaný do uzlíčku.

„Proboha, děkuji, lorde Fortescue,“ pronesla, jako by platba byla nečekaným bonusem.

Lord Fortescue zamrkal. „A teď už běž. Za moment zavolám paní Fulfordovou, aby mi sem poslala někoho na úklid pokoje.“

„– protože jste měl jeden z těch vašich záchvatů –“

„Ty jsi moje holčička,“ opáčil lord Fortescue. „Ale teď už vážně utíkej. Šup!“

Molly se na okamžik zastavila u dveří. Byl to dobrý pán. Její pracovní podmínky a plat byly lepší v porovnání s ostatními služkami, které znala. A ty služby navíc, které vyžadoval a jež poctivě odměňoval, ji ani neurážely. Nebyl tak špatný. Rozhodně mu dávala přednost před tlustými prsty a nešikovným údem lorda Aldburyho, který ji měl předtím, než se přestěhovala do domácnosti Fortescueových.

„Lorde Fortescue, pane,“ pronesla a otočila se. Seděl na kraji postele a jeho břicho podobající se růžovému nadýchanému polštáři částečně zakrývalo nástroj jeho cizoložství. „Já jen –“

Lord Fortescue čekal. „Jen co?“

„Něco jsem zaslechla,“ vypravila ze sebe Molly.

Lord Fortescue jí zdvihnutím obočí naznačil, aby pokračovala.

„Pravděpodobně jsou to jen klepy. Ale moje sestra – bydlí v Long Dansbury. A v té vesnici kolují takové zvěsti – aspoň ona to tvrdí – že stavíte nový dům.“

„Ano?“

„Ano,“ přitakala Molly. „A také kolují zvěsti, tady v Knightsbridge – mezi zaměstnanci. Že lidé přijdou o místo a že platy na venkově jsou nižší než v Londýně. A venkovské mravy, pane – že jsou, no, odporné.“

Kdo přináší drby vám, roznáší je i o vás, přemítal lord Fortescue při pohledu na Molly. „K čertu s Knightsbridge,“ zlobil se, „ale zajímá mě, co se povídá tam. Z lidského hlediska, pochopitelně.“

Molly pokrčila rameny. „No, o tom domě, co stavíte.“

„O tom domě?“

„Že ten dům – někteří lidé tvrdí, že je příliš moderní. Moc velký. Dokonce prý ošklivý. Jiní se bojí, že vykáčíte všechny lesy, abyste ten objekt vytopil.“

„Aha.“

„A že pole, kde se pěstuje ječmen, budou ležet ladem. A že nebudete chovat ovce, ale krávy. A že vesničané u vás práci nedostanou, protože ji dostaneme my, zaměstnanci z Londýna. Ale my z Londýna se tam nepotáhne, pokud nebudeme mít zajištěný plat jako v Knightsbridge.“

Lord Fortescue se dobře bavil. A viděl, že Molly ještě neskončila.

„A je toho ještě víc.“ Molly zrudla, ale přesto se na něj smyslně podívala.

„Říkají, že žádný muž nenechá pro vás pracovat svou manželku ani dcery – kvůli vašemu *apetitu*.“ Molly si olízla rty, jako by ji vzrušil.

„Tak dost, Molly, mazej pryč,“ rozesmál se lord Fortescue. A když Molly odešla, promnul si škodolibě ruce, penis a pupek. „Jsou to všechno idioti! Hertfordshire je nový Knightsbridge – a ti, co nebudou chtít jít se mnou, jsou blázni. Panství Longbridge zapíše vesnici Long Dansbury do map – geograficky i architektonicky. Mám přinejmenším v úmyslu vstoupit do života tamních vesničanů takovým způsobem, že na to nikdy nezapomenou.“

Kapitola první

Stella věděla, že u Elmfield Estates je soukromé parkoviště a že tam pro jejího malého fiata bude rezervované místo, ale přesto zajela do postranní ulice o kus dál a zastavila. Adrenalin ji rozežíral jako citronová šťáva zubní sklovinu, byl to svěží a zároveň trpký pocit, vzrušení a děs slyšitelně se vzdouvající a srážející v jejím žaludku. Potřebovala se dát dohromady, a tak znovu otočila klíčkem v zapalování, aby si mohla potichu pustit rádio. Jeho uklidňující tóny rozezněly ticho nabitě významy, jež rušilo jen kručení jejího břicha. K snídani neměla ani sousto, i když to normálně bylo její nejoblíbenější jídlo dne. Jenže toto bylo o tolik intenzivnější než obyčejná nervozita prvního dne v práci. Toto zaměstnání jí mohlo změnit život. Propočítala vše a, když vzala v úvahu potenciální provize, ty cifry souhlasily. Zkontrolovala svůj odraz v zrcadle – jako by posuzovala cizí tvář – a pomyslela si, že po ránu umyté vlasy a nová řasenka jí propůjčují vzhled svěžejší, než jak se sama cítí. Věděla, že vypadá mladší, než ve skutečnosti je, ale nikdo se neměl dozvědět, že se také zdá být svěžejší. Když dokázala oklamat sebe, oklame snad i kancelář plnou nových kolegů, kteří očekávají její příchod hned za rohem. Měla by vplout dovnitř a prohlásit: Nazdárek! Já jsem Stella Huttonová. Hlásím se do služby! Moc ráda vás všechny poznávám! Tak čím začneme? Koneckonců, existoval-li nějaký nový začátek, životní příležitost, záchranné lano, pak to byla tato práce.

Byl první březnový den, první den v týdnu, obloha byla překvapivě bez mráčku a slunce vydávalo poměrně ostré bílé světlo, které člověka deptalo jako nahé nohy odhalené poprvé po zimním období pod neprůhlednými punčocháči. Stella si říkala, že to musí být dobré znamení – sluneční paprsky značící změnu, a to nejen proto, že v únoru střídavě lilo a mrzlo. Možná to bylo souhlasné přikývnutí světa, ano, Stello, toto je nový začátek.

Tady máš na důkaz trochu jasu a tepla. Zima ustupuje, tak ať je na tvých krocích poznat jaro. Právě dnes. Ze všech dnů *právě* dnes.

Stella si poposedla, zvedla znovu sluneční clonu, vypnula rádio, nastartovala a motor se rozvrčel a nabral obrátky. Bolí mě záda, uvědomila si. A pak ji napadlo, co si asi tak o ní povídají v kanceláři o pár ulic dál.

Já bych k tomu tedy rozhodně měla co říct, pomyslela si, kdybych se dozvěděla, že dnes nastupuje někdo takový, jako jsem já.

„Evidentně má *velmi* málo zkušeností.“

„Jak se může někdo, kdo učil výtvarné umění, stát obchodníkem s nemovitostmi?“

„To je jako nebe a dudy.“

„Ne ne – myslím, že neučila výtvarné umění – slyšel jsem, že vlastnila galerii a ta zkrachovala.“

„Jak se člověk dostane od malby k nemovitostem?“

„Je to koneckonců všechno byznys, ne?“

„Ale má už odsud nějaké zkušenosti – pracovala tady přece každé léto, když byla na vysoké škole.“

„Proto taky evidentně tohle zaměstnání dostala. Její otec je bratr Huttona seniora – i když to vypadá, že spolu nemluví. Černá ovce rodiny. Otcí se patrně odcizila, ale s *našimi* Huttonovými má opravdu blízký vztah.“

„Bože můj, Vy Tři – vždyť jste tu ženu nikdy neviděli!“ Geoff pohlédl na Belindu, Gill a Stevea, kterým vždy říkal Vy Tři. Denně tento triumvirát tří zaměnitelných hlasů klevetil tak, že proměnil vzduch kolem v dusnou clonu. Většinou byl Geoff schopen to odfiltrovat, jako prach ve svém periferním vidění. Ale dnes ne. Dnes se nemluvílo o podřadných celebritách ani o lidech, které neznal, týkalo se to někoho, kdo měl každým okamžikem vejít do dveří jejich kanceláře. Nová krev ve firmě. Byl z toho víc nervózní než zvědavý. V hertfordské pobočce společnosti Elmfield Estates vždy pracovali jen čtyři agenti, vyjma předsedy firmy Douglase Huttona seniora, který se v kanceláři zastavil jen zřídkka, a jeho syna Douglase Huttona juniora a manažera podniku, jehož dveře byly povětšinou zavřené, ačkoli přes ně všechno slyšel. S touto novou osobou to znamenalo pět. A jelikož on byl nejstarší a jeho prodej klesal, přemítal, jestli je pravda, že ona byla přizvána, aby ho vytlačila. Nová krev. Zatracená nová krev.

Belindiny, Gilliny a Steveovy oči byly přilepené na dveřích. Nebyl to uví-
tací výbor, spíš soudní porota. Toto byla ta nejzajímavější událost od loň-
ského jara, kdy Douglas Hutton junior prodal Ribstock Place nad požado-
vanou cenou. Pak následoval rok nudy a otročiny s nízkým prodejem,
malými pokroky, padajícími cenami a s provizemi stlačenými na historické
minimum. Jak si mohla firma Elmfield Estates dovolit přijmout dalšího
zaměstnance? Jaký bude mít plat? Asi jenom provize, uvažovala Belinda.
A co prémie? Začátkem roku měli schůzi, na níž jim oznámili přechod od
společných prémieů na individuální.

Sakra, té nové holce by měli dát na starost jen jednopokojové byty, pro-
hlásila Gill. Steve si pomyslel, že měl vzít to místo u hlavního rivala firmy,
Johna Denbyho, když mu ho loni o Vánocích nabízel. Ale to by jen přešel
na jinou práci stejné úrovně. On však byl na cestě vzhůru, cítil to v kostech,
pociťoval to každé ráno, když si vázal kravatu, když se rozhodl přejít na
vyšší úroveň od polyesteru k hedvábí. Tahle Huttonova neteř – to byl jen
drobný výkyv, sotva víc než nové téma k hovoru. Nic, čím by se měl stre-
sovat.

Když Stella dorazila, nikdo ji za Stellu nepovažoval. Nevypadala ani tro-
chu jako pánové Huttonovi, senior či junior. Měla drobné rysy, jemné kaš-
tanově hnědé vlasy a ochotný, ne-li plachý úsměv, na rozdíl od ostrých rysů
a bezvýrazného vzhledu jejích příbuzných, jimž z hlavy i z tváře trčely ště-
tiny připomínající rohože z kokosového vlákna. Byla starší, než čekali –
mohlo jí být kolem pětatřiceti –, ale pořád mladší, než by si Belinda, Gill
a Geoff přáli. Pro Steva to nicméně bylo příjemné překvapení. Byla docela
přitažlivá.

„Prosím, co byste potřebovala?“

„Já jsem Stella – Huttonová.“

Zůstali na ni zírat.

„Ta nová dívka.“

Aniž ze Stelly spustila zrak, zvedla Belinda sluchátko telefonu a pronesla
jedovatě: „Je tady vaše *neteř* a chtěla by vás vidět.“

Proboha, jen ať mě strýček Douglas nepolíbí, zhrozila se Stella.

Ale strýc Douglas neměl nic takového v úmyslu.

„Vítej, Stello,“ prohlásil s vážností, která příslušela kterémukoli novému
agentovi začínajícímu u této společnosti. „Toto je náš tým – Belinda, Gill,
Geoff a Steve. A toto je tvůj stůl. Dnes dopoledne se připojíš k Gill – má

na programu ukázkou tří objektů. Odpoledne doprovodíš Geoffa. Na Bullocks Lane je k dispozici jednopokojový byt.“

Douglas přešel k bílé tabuli a dopsal Stellino jméno mezi vodorovné a svislé čáry tabulky. Jediným pohledem Stella zjistila vše, co o týmu potřebovala vědět. Steve se hnál vpřed, Geoff zaostával na chvostu, Belinda a Gill, očividně nerozlučné přítelkyně, se držely bok po boku, ruku v ruce, tělo na tělo.

„Máš hezkou kabelku,“ řekla Stella Gill, když mířily k jednomu ze dvou malinkatých vozů značky Mini s logem realitní kanceláře. Gill se na ni pochybovačně podívala. Stella chtěla pokračovat chválou bot své kolegyně, ale zarazila se. Bylo to bláznivé – jako by se znovu ocitla ve škole a zažívala mučivou hrůzu ze starších dívek. Rozhodla se, že už nebude mluvit, ale jen přikyvovat a hodně se usmívat na prodávajícího, na klienta i na Gill. Toto úsilí, spojené s nervozitou prvního dne, bylo vyčerpávající a Stella byla ráda, když se v autě v poledne cestou zpět do kanceláře rozhostilo ticho.

„Máš hezký účes,“ prohodila Gill těsně před tím, než otevřela dveře vozu. Její kompliment ale kalila stopa zášti. „Ráda bych měla vlnité vlasy,“ dodala a vykročila před Stellou, jako by chtěla naznačit, že milejší už k ní v tuto chvíli být nemůže. A ne aby o tom řekla ostatním.

K Geoffovi, k němuž se připojila po obědě, si Stella vytvořila vřelý vztah, ačkoli zpočátku byl stejně nekomunikativní jako Gill. Jeho mlčení ale nebylo nepřátelské, spíš se zdálo, jako by z něj pomalu vyvěrala rezignovanost, jako z propíchnuté pneumatiky. Vypadal, jako by z něj někdo vypouštěl vzduch. Stella si pomyslela, že ten elegantní oblek, který má na sobě, mu nesedí, a představovala si, že o víkendech chodí ve vybledlých manšestrákách a staré měkké košili se záplatami na loktech. Mini zastavilo, očividně zklamané, že za volantem sedí Geoff. Stella na něj pohlédla, když trpělivě čekal na světlech, jako by nepředpokládal, že by mu mohlo padnout něco jiného než červená, ale po letech takového života byla tato předvídatelnost spíš vítaná než k vzteku. Stella cítila, že se před ní stydí, a jeho stydlivost odrážela její vlastní pocity z dopoledne, kdy seděla vedle Gill.

„Ty jsi dělala do umění?“ zeptal se Geoff, když opatrně projížděl křižovatkou s kruhovým objezdem.

„Prosím?“

„Slyšel jsem, že jsi dělala do umění.“

„Aha. Jo. Ano, studovala jsem umění. A pak jsem provozovala takové malé zařízení.“

„Galerii?“

„To zní příliš velkolepě. Ale je to vlastně pravda – v tom smyslu, že na stěnách byly obrazy a lidé se na ně chodili dívat.“

„A taky si je kupovat?“

„Moc často si je nekupovali.“

„Takže to krachlo.“

„Prosím?“

„To jsme – to jsem slyšel.“

„Ano, musela jsem zavřít. Rozhodla jsem se změnit kariéru.“

„A proto jsi tady?“

„Ano.“

„Nedokázala jsi prodávat umění, ale myslíš si, že bys mohla umět prodávat domy?“ Geoff nechtěl, aby to vyznělo tak nezdořile. Jen nedokázal pochopit, jak někdo, kdo se chtěl živit uměním, se může proměnit v člověka pracujícího jako realitní makléř. „Prodávat domy je ale taky umění, že ano,“ podotkl proto vstřícně, „nebo se alespoň snažíme o tom naše zákazníci přesvědčit.“

„Myslím si, že v téhle mizerné době – myšleno po finanční stránce – lidé nechtějí utrácet za umění. Ačkoli věřím, že lidé potřebují umění, nelze vyhazovat peníze za obrazy, když člověk nemá kolem sebe čtyři stěny a střechu nad hlavou.“

Geoff vypadal trochu rozpačitě a Stella se zděsila, co řekla – znělo to jako výrok, který by ze sebe mohla vychrlit při nějakém pracovním pohovoru.

„Každopádně, to bylo téměř před dvěma roky. Miluju umění, ale taky doopravdy miluju domy. A vím, že si pravděpodobně všichni myslíte, že jsem tady díky příbuzenské protekci – ale pracovala jsem dva roky v pobočce firmy Tremberton & Co. v St Albans. Akorát jsem se loni na podzim přestěhovala z Watfordu do Hertfordu.“

Geoff se na Stellu tázavě podíval a zdálo se, jako by jeho mínění o ní trochu stoupl, když se doslechl o jejím přestěhování z jednoho konce hrabství Hertfordshire na druhý a o tom, že galerie nezkrachovala včera a nepotismus hrál v její změně pracovního místa jen malou roli.

„Mám doma lept od Johna Pipera,“ prohlásil Geoff s náznakem úsměvu.

Právě zastavili před přestavěným viktoriánským domkem, v jehož druhém patře se daný jednopokojový byt nacházel.

„Pipera?“

Ale než Stella stačila ze sebe vypravit odpověď, Geoff stiskl zvonek.

O čtyřicet minut později si Geoff skutečně nemohl na Stellu stěžovat – měli nového prodejce a Stellino hodnocení bylo perfektní. Klient s ní byl spokojený a Geoff byl spokojený se Stelliným vystupováním – byla sdílná, nadšená, chápající. Tušil, že kdyby provedla bytem potenciálního kupce, bezprostředně po první prohlídce by si už domlouval druhou. Geoff musel přiznat, že Stella by nejspíš prodala takovýto byt rychleji, než by to zvládl on.

„Dobrá práce,“ ocenil ji, když se vraceli k autu.

„Díky!“

„Slyšeli jsme o tobě všechno možné,“ pronesl Geoff, jako by nemohl uvěřit, že se realita tak liší. Stella vypadala konsternovaně. „Pochybuju, že na tom bylo něco pravdy,“ pokračoval. „Nevšímej si jich – Těch Tří v kanceláři – jsou neškodní.“ Geoff se odmlčel. „Relativně,“ dodal.

Problém s fámami je, že jakmile je zrnko zaseto, kořeny se začnou rozrůstat a celá aféra škodí jako plevel, pomyslela si Stella. Ať ho vytrhávají seberycheji, už zase někde vybíhají nové výhonky.

Pak ji však napadlo, že ani plevel přece nemůže růst jen tak z ničeho. Ač malé, vždy existuje zrnko pravdy, u něhož to celé začalo.

Takový kousíček pravdy jako třeba láska.

Kapitola druhá

Bože můj, vždyť já přece nemám do něčeho podobného sebemenší chuť.

Xander se natáhl, aby praštil do budíku, jako by to byla masačka, která ho už několik hodin otravovala. Siobhan ležící vedle něj zamumlala cosi ze sna. Xander se na ni podíval, nahá vypadala velmi svůdně. Venku bylo zataženo a přšelo. Uvnitř bylo teplo a příjemně. Uvnitř v Siobhan bylo přímo horko a útulně. Xander si lehl zpátky na svou stranu postele, rukou se dotkl ranní erekce a snažil se sám sebe přesvědčit, že má viditelné dilema. Ve skutečnosti ho ale Siobhan až tak nerozptylovala a on sám nebyl až tak nadřzený – pouze hledal jakoukoli výmluvu, aby nemusel vyrazit. Nechtělo se mu běžet šestnáct kilometrů. Dnes ne. Ne v dešti. Ale neměl na vybranou, opravdu nebylo o čem se rozhodovat. Na konci měsíce ho čekal půlmaraton a jeho stránka justgiving.com překypovala báječnými lidmi, kteří slibovali peníze pro jím vybranou dobrou věc. Oblékl se, vzmužil se a vypravil se do deště. Byl hlupák, když včera uvěřil bláznivému březnovému sluníčku. S iPodem v uších vyšel z domu a pokračoval sprintem kolem dalších domků v řadě a nahoru po Tramfield Lane, jako by chtěl dokázat Xanderovi, který se probudil s pocitem, že dnes se mu nechce jít běhat, že se mýlil.

Po třech kilometrech se cítil dobře. Opravdu dobře. Stoupal na svém okruhu do kopce Bridgeback Hill a dál lesíkem Dansworth Forest a dřel, dokud svah nepřešel v rovinu, ze které Xander shlížel na georgiánskou krásu Longbridge Hall; na obdělaná pole, impozantní les, zvlněný terén parku a šlechtěné zahrady panství Fortescueových. Přestalo pršet a náhlé sluneční světlo vymámilo z cihlového zdiva panského sídla karamelové tóny a z rozsáhlé břidlicové střechy stříbrné záblesky; vysoký habrový živý plot jiskřil jako tlumený smích a šterkopísková příjezdová cesta z tohoto úhlu vypadala jako nažloutlý široký úsměv. Xandera napadlo, že už nějakou

chvíli neviděl lady Lydii. Instinktivně ji pořád tak nazýval, pokud s ní v poslední době nemluvil – ačkoli ho vybědla, aby jí říkal Lydie, už téměř před dvěma desítkami let, když dostudoval univerzitu.

Musím jí napsat. Už je to nejméně měsíc.

Při běhu se nahlas rozesmál – ten rozhovor se mu vybavil tak zřetelně, jako by běžela vedle něho.

„Slyšel jsi o e-mailu, Xandere?“

„O e-mailu?“

„To je ale příšerná záležitost. Lady Ranchesterová mi řekla, že teď vystupuje na ranchester tečka com jako dorothy. Vše psáno malými písmeny. Vždyť je to absurdní! Jako nějaká hloupá dorota.“

„Ručně psaným dopisům se teď říká šnečí pošta, Lydie.“

„To je nesmysl. Když člověk umí psát, bylo by špatné, kdyby se tomu vyhýbal.“

Šestnáct kilometrů za šedesát osm minut, to nebylo tak zlé.

„Xan?“

Přál si, aby ho Siobhan tak neoslovovala. Laura mu říkávala Xan. Což mu připomnělo, jak se člověku začne zajídat to, co příliš důvěrně zná. Navíc teď s bdělou myslí a tělem nabitým endorfiny toužil jen osprchovat se, rychle, mlčky si dát kávu s miskou müsli a jít. Siobhan u toho být nemusela – ne na tomto místě, v jeho posteli. Bude s tím muset něco udělat, doopravdy. Jen ne teď.

„Xan?“ zavolala.

Bože můj!

„Musím se osprchovat!“ křikl na ni zpátky.

„A já už budu muset jít.“

Díky bohu!

„Jasně.“

„Zavolej mi.“

„Jasně.“

Xander vždy žasl nad tou proměnou. Jediné, co bylo třeba, aby se jeho alter ego Líný Mizera (chlápek zachumlaný do peřin, který předchozí večer vypil příliš mnoho červeného vína) přerodilo v Xandera Fletchera, beze stopy spánku, sexu, strniště vousů a potu, čilého a dychtivého přivítat nový den, byl šestnáctikilometrový běh pod hodinu a deset minut. Když Xander,

úhledně oblečený v tmavých kalhotách a světlé košili, projížděl rozumnou rychlostí milovanou vesnicí Long Dansbury do své kanceláře v Hertfordu vzdáleném dvacet minut jízdy, vnímal ten proces jako jakýsi prodloužený přerod Supermana. No, pokud nebyl přímo superman, pak tedy byl rozhodně aspoň fajn chlap. Xanderovi táhlo na čtyřicítku a neměl si na co stěžovat. Bydlel v příjemném domě, měl bezproblémový stav účtu, vlastnil podnik, který se držel nad vodou, měl dobré rodinné vztahy, úžasně přátele a ženu jménem Siobhan, jíž nevadila všednost. Uběhnout těch šestnáct kilometrů za šedesát tři minut by znamenalo třešničku na již beztak výtečném dortu.

Uvažoval o tom cestou ven k autu. Dalo by se to zvládnout. Xander byl vychován ve víře, že se dá zvládnout cokoli. Až na lásku, nad tou člověk neměl kontrolu. Proto se rozhodl nepochybit ji do svého života, a to již od rozchodu s Laurou.

Projížděl krajinou, která se kolem něj prostírala a vlnila jako měkká zelená zmačkaná přikrývka. Xander se tady narodil a také tady vyrostl a nikdy nepřestal milovat své okolí a nepřestal si všimnout jeho krásy i změn, ať už byly k lepšímu či k horšímu. Z toho důvodu se také po krátkém období v Nottinghamu a Londýně vrátil ve svých třiceti letech domů.

Jeho cesta vedla několika malými vesnicemi, v některých z nichž se stále ještě držel při životě místní obchůdek jako přílipka na skalisku bičovaném bouřemi. Většina obcí také podporovala hospodu a ve všech se na jaře na travnatých okrajích cest skvěly záplavy narcisů. Za každou obcí postávaly na pastvinách ohrazených sotva viditelnými elektrickými ploty malé skupinky koní v nepromokavých dekách, kteří vypadali jako zvířecí příbuzní panáčka Michelin. Lány polí přerušovaly lesíky podobající se řídkým plnovousům a řeky Rib, Ash a Beane se proplétaly krajinou, jako by měly za úkol doručit dobré zprávy do řeky Lea, která byla hlavní tepnou oblasti.

„Dobrý den, Xandere.“

Pauline Greggová, která mu osm let dělala osobní asistentku, si přála, aby ji nechal říkat mu pane Fletchere, či alespoň Alexandře. Oslovení Xandere jí připadalo příliš neformální a jaksi nepatřičné. Když před několika desetiletími navštěvovala školu pro budoucí sekretářky, vštěpovali jí a ostatním dívkám, jak oslovovat své budoucí zaměstnavatele a jejich zákazníky. Formalita je na místě, tak se to učily. Zdálo se jí, že když říká

svému šéfovi „Xander“, snižuje to její kvalifikaci. Její dcera, která byla v Xanderově věku, jí vysvětlila, že je to generační záležitost. Ale její dcera posílala své děti do školy, kde žáci oslovovali učitele křestním jménem. Navíc v té škole to tak neoznačovali, hovořili o rodném jméně. A Paulinina vnučata se v té škole podle všeho učila víc o jakémsi diválí než o Vánocích. Bylo tolik věcí, které Pauline nemohla vypustit z úst a které ji nutily nejméně jednou denně tázat se sama sebe, kam ten svět spěje.

„Dobrý den, paní Greggová,“ pozdravil Xander. Respektoval její právo na toto oslovení – ačkoli paní Greggovou znal osm let, byl zasvěcen do okolností rozpadu jejího manželství, narození jejich vnučat a onoho nešťastného, jí nezaviněného incidentu s tím hloupým autem na kruhovém objezdu a považoval ji za součást své širší rodiny.

„Sedmdesát dva minut?“ zkusila tipovat paní Greggová. Xander zvedl hlavu a usmál se. „Sedmdesát?“

„Šedesát osm,“ odpověděl.

„Velmi dobré,“ ocenila ho paní Greggová. „Čaj?“

„Ano, prosím.“ Usrkávali horký nápoj v přátelském tichu, zatímco se oba probírali dokumenty na svých pracovních stolech. Xander vzhlédl. „Byla jste u kadeřníka, vidíte?“

Paní Greggová se rozpačitě dotkla svého účesu a usmála se. „Ano.“

„Sluší vám to,“ pochválil ji Xander. Byl by rád, kdyby jeho matka nosila vlasy podobně upravené – elegantně a se vkusem – místo oné rozčuchané kštice s polovinou pramenů vyčnívajících z drdolu, nezbytně zkrášlených smetím ze zahrady. „Paní Greggová, mohla byste, prosím vás, zajít s tímhle na poštu? A mohla byste mi přinést nějakou hezkou pohlednici bez předtištěného textu?“

Paní Greggová se na něj podívala. Za celé ty roky stálé známosti s Laurou Xander ani jedinkrát svou asistentku nepožádal, aby mu v udržování vztahu nějak pomohla. Sám v přestávce na oběd odběhl a vrátil se s květinami nebo čímisi objemným v tašce, která pak trůnila provokativně na židli v rohu, dokud Xander večer neodešel. To byla další část jejího vzdělání, která přicházela nazmar – nepotřeboval, aby ho upozorňovala na Svatého Valentýna či na různé zvláštní příležitosti. Ale dnes ji požádal, aby mu koupila pohlednici, prázdnou, stejně jako jeho výraz.

„Bez textu,“ opakovala a psala si zároveň. Pak, aniž vzhlédla, se ho ještě zeptala: „A co by mělo být na přední straně?“

„No, něco jemného, třeba květinový motiv. Nebo krajina,“ odpověděl.

Paní Greggová si to zapsala. Květiny. Krajina. To byla sotva nějaká *mimořádná* pohlednice pro „jeho protějšek“, nebo jak jeho generace v současné době nazývala své známosti. Podivně se jí ulevilo, ale současně ji trochu zklamal. Je to takový milý mladý muž, popisovala ho často přítelkyním na bridži. Je ho trochu škoda, říkávala. Možná *není na ženy*, opáčila jedna z jejích kamarádek. Ale to *vůbec* není pravda, skoro ho bránila Pauline. Nikdy ji ten rozpor nezarazil – že mu chtěla být současně matkou, řídit jeho život, a přitom zachovávat důstojný odstup, jemuž se učila ve škole.

„Ještě něco dalšího?“

„Dopřejte si nějaký zákusek z listového těsta,“ vybídl ji Xander.

„Opravdu? Tak děkuji!“

Když paní Greggová odešla, Xander prolistoval diář a přihrádku s nevyřízenou poštou. Design, tisk a obaly nebyl právě vzrušující byznys, ale byla to spolehlivá práce, a i v nepříznivém ekonomickém ovzduší zůstávali Xanderovi jeho dlouhodobí zákazníci věrní. Snížil režijní náklady, místo aby propouštěl zaměstnance, a jeho výtvarník Keith příhodně požádal o poloviční úvazek právě v době, kdy se zvýšil nájem za kancelář, takže Xander s paní Greggovou se přestěhovali do těchto menších prostor v téže budově. Jinak všechno zůstalo. Tedy až na židli, která stávala v rohu staré kanceláře a na níž byly odkládány květiny či taška s objemným předmětem pro Lauru.

Tu židli nebudu potřebovat, paní Greggová, řekl Xander. A tehdy si paní Greggová uvědomila, že se Xander s Laurou rozešel – podle jejích předpokladů těsně před zasnoubením. Ačkoli navrhl, že tu židli mohou vzít s sebou, pokud paní Greggové bude připadat, že by se mohla hodit, odmítla. Pokud ji on už nepotřeboval, ona mu přece nemohla naznačovat, že v budoucnu by zase mohla přijít k užítku.

„Koupila jsem tu pohlednici – jsou na ní květiny a krajina a podle mého úsudku se dá označit za jemnou. Mám papírové kapesníčky se stejným motivem.“

„Monet,“ pronesl Xander.

„Moc ne. Ne, moc to opravdu nestálo.“

„*Monet*,“ zopakoval Xander, jako by paní Greggovou neslyšel. „Zahrada v Giverny.“

„To je jedna z mých nejoblíbenějších,“ odvětila paní Greggová, jako by nedošlo k žádnému faux pas.

„Ano, to je vhodné, děkuji vám.“

Xander vyřídil několik telefonátů a pak, s pohlednicí otevřenou na stole a perem zamýšleně vsunutým mezi rty, se zahleděl z okna a pustil se do psaní.

„Stavím se na poště,“ nabídla na konci dne paní Greggová.

„Není toho moc,“ odpověděl Xander.

„To není problém.“

„Můžu tam zajít cestou domů.“

„Nechte to na mně,“ vyzvala ho paní Greggová. „Znáte venkovské silnice – když se za někým zaseknete, budete se ploužit hodiny a pošta vám zavře. Hodím to do schránky před Elmfield Estates – je to na konci mojí ulice. Nikdy ji nevybírají před šestou. Nikdy.“

„Dobře,“ přitakal Xander. „Děkuji.“

Sotva paní Greggová vyšla ze dveří kanceláře, už se probírala poštou. Ano, ano, tohle, tohle, nuda, nuda. Á! Aha!

Lady Lydia Fortescueová

Panství Longbridge

Long Dansbury

Hertfordshire

Xanderovo písmo: stejnoměrné, výrazné, plynulé, psané jeho značkovým kaligrafickým plnicím perem. Paní Xanderová nad obálkou opovržlivě mlaskla. Scházejte se s ženami svého věku, Xandere, a ne se starými fúriemi z vyšší společenské třídy. Přestaňte se stýkat s druhořadou aristokracií. Nebojte se vydat do skutečného světa – za branami Long Dansbury.

Kapitola třetí

Stella nechodila často ven, ani k sobě poslední dobou moc nezvala přátele. Její společenský život pokulhával, ale byla to její volba, protože pozvání do společnosti byla přinejmenším k dispozici. Její blízcí přátelé, jež znala odedávna – ti, které mohla spočítat na prstech jedné ruky a kteří jí skýтали spolehlivé teplo a pohodlí dobře padnoucí hřejivé rukavice –, byli vždy na telefonu a důsledně, aktivně odpovídali na textové zprávy a na aktualizace na Facebooku. Nepřímý kontakt a komunikace se staly tak snadnými, že bylo těžké si vzpomenout, kdy člověk s kamarády strávil volný čas osobně. Stelle to nevadilo, byla vždy zaneprázdněná, a vzhledem ke svému novému zaměstnání také unavená. Neměla tolik volného času, že by musela přemýšlet, čím ho vyplnit. Po dvou týdnech ve své nové pozici v Elmfield Estates si už našla svou rutinu. Náhle však jako by vzhlédla od papírování, půdorysů a zpráv stavebních architektů, jimiž byla zavalena, a pomyslela si: kde jsou všichni? Takže dnes večer na sporáku vřela dýňová polévka a na prkénku byla připravena bageta očekávající příchod Jo, nejbližší Stelliny kamarádky, která pro ni byla jako sestra. Následující den se Stella nechala pozvat ke svému staršímu bratrovi Robbiemu a den nato se jejich nejstarší bratr Alistair ujal role hostitele pro nedělní oběd, pod podmínkou, že Stella dorazí také s jejich matkou a dezertem. Stellu napadlo, že za jediný víkend by mohla přibrat těch šest kil, která za poslední dva roky shodila.

Jo přišla s pytlíkem tortillových chipsů, skleničkou salsy, úžasným novým sestřihem a podle očekávání – ještě než Stella zavřela domovní dveře – s návrhem na schůzku s nějakým chlápkem, který měl cosi společného s někým, kdo znal někoho, kdo znal kohosi, kdo znal Jo.

„Pojď dál, ty blázínku.“

„Uvědomuješ si, že jsem tě neviděla od palačinkových hodů na masopustní úterý?“

Stella se rozesmála. „No jo, to bylo, jak se Stevie spálila o pánvičku, Scarlet rozsypala cukr všude po podlaze a ty jsi celý večer říkala Michaelovi trdlo.“

„Byl náčelník Velké trdlo – řídil veškeré trdlování kolem těch zatracených palačinek,“ ospravedlňovala se Jo. „A své dcery jsem nabádala, ať se drží stranou od sporáku a cukrování nechají na mně.“

„Jak se všichni mají?“

„Dobře. Skvěle.“ Jo třikrát políbila svou přítelkyni. „Tady ti posílají každý pusou.“

„Díky, díky, díky.“ Stella se odmlčela a zvedla obočí. „Ale já přece mám miskou. Vlastně jich mám hned několik na výběr.“ Jo však tortillové chipsy otevřela už cestou do kuchyně a s plnou pusou informovala Stellu o svých problémech v práci.

Salsa byla pěkně pálivá, polévka výtečná a máslo se voňavě vpíjelo do rozpečené bagety, ale Jo a Stella to sotva ochutnaly, protože jejich hlad po konverzaci převažoval nad nabízeným jídlem. Stella zahrnovala Jo podrobnostmi o Elmfield Estates a rozhovor poskytoval četné příležitosti k rozjařenému cinkání skleniček.

„Nějaké zprávy o Charliem?“ prohodila Jo. „Můžu-li se tedy odvážit zeptat.“

Stella zamyšleně přežvykovala. „Ani slovo. Ale je zvláštní, že už předtím, než se to stalo, jsi mu říkala zběh Charlie –“

Jo ji přerušila. „A když to celé začínalo, říkala jsem mu Podrazák.“ Jo se odmlčela. „Přemýšlela jsem – i po té době – jestli, vzhledem k tomu, co se *ted'* děje, naváže kontakt.“

Stella pokrčila rameny. „Já taky. Ale to, že nenavázal, no –“

Jo přikývla. „S těmi právníky se to dá čekat už každým dnem.“

„Já vím,“ přitakala Stella.

„Zavoláš mi, vid'?“ Jo se natáhla přes drobký, kapičky salsy a cákance polévky, které *ted'* zdobily stůl jako některá z méně významných děl Jacksona Pollocka, a stiskla Stelle paži. „Říkejme tomu poslední dílek skládanky, poslední hřebíček do rakve. Je to tak dobře.“

„Na to se napiju,“ prohlásila Stella, pozvedla sklenici a usrkla, aby o tom již nemusela mluvit.

„Mimochodem,“ pronesla Jo a na tváři se jí pomalu rozzářil potutelný úsměv, „tvůj účes je trochu nudný.“

„No a ty zase vypadáš jako maličká blondatá elfka,“ bránila se Stella.

„To je záměr, zlato.“

„Ale já to takhle – nosím – do práce,“ vysvětlila Stella a odhrnula si vlasy z obličeje.

„To je jistě nadmíru vhodné pro realitní agentku,“ prohlásila Jo odměřeně, „ale poněkud nudné pro fantastickou, svobodnou holku kolem třicítky.“

„Je mi v podstatě už pětatřicet. A co tedy navrhuješ?“

„Zavolej Colinovi do salonu Pop, to ti radím. A řekni mu, že tě za ním posílám já. Nesděluj mu žádné svoje představy – prostě svěř svou hlavu do jeho rukou. Slibuješ?“

„Ano, mami.“

„Jak se vlastně daří tvojí mamince?“

„Uvidím se s ní v neděli. U Alistaira.“

„A co Robster?“ Stellini bratři byli Jo tak blízcí, jako by byli její vlastní.

„Tak k němu jdu pro změnu na návštěvu zítra.“

Jo měla radost. Vypadalo to, že se Stella konečně probouzí z dobrovolné hibernace. Konečně.

„Mami?“ zvolal Will. „Mámo?“

Kde jen může *být* jeho batoh? Takový ten středně velký, modrý, s obrázkem klonového vojáka? Kam ho jen maminka mohla *dát*? Díval se na všechna obvyklá místa, kam si matka myslela, že se věci uklízejí, i když ve skutečnosti šlo jen o přesouvání jeho věcí do vyšších pater, aby byla prázdná podlaha. Ale na žádném z těch míst nebyl. Ani vzadu ve skříni. Ani pod postelí ne. Tak kde tedy *je*? „Mami?“ Will si opravdu nechtěl vzít ten zelenkavý malý batůžek, protože na něm byl Ben 10 a jeho už Ben 10 ani trochu nezajímal. „Ma-miiii!“ Will otevřel dveře svého pokojíku, postavil se nad schody, stočil dlaně kolem úst a znovu na matku zakřičel.

Náhle Willovi někdo zaťukal na rameno, div že nevyskočil z kůže. Jak to matka dělá? Že se dokáže takhle teleportovat? Zčistajasna se objevila přímo za ním přesně s tou věcí, kterou celou dobu hledal, a s výrazem vyjadřujícím, že Ona je přece ta nejlepší maminka na světě. Samozřejmě byla ta nejlepší maminka na světě – a on jí také koupil k narozeninám přání se spnou, na níž to bylo napsané – ale ona stejně pořád dělala tenhle obličej.

„Proč jsi mi neodpověděla?“ zlobil se Will. „Mohl jsem se ukřičet. Myslel jsem si, že tě unesli mimozemšťani nebo že jsi spadla do záchodu nebo tak něco.“

„Děkuji ti, drahá maminko, za ten středně velký, modrý batoh,“ prohlásila Stella.

„Dík, mamčo.“

„Maminko,“ opravila ho Stella.

„To musím vážně čekat až do pětáctýřiceti, než ti budu moct říkat prostě *mamčo*?“

„Jasně. A teď si dej věci, které si chceš vzít s sebou ke strejdovi Robbiemu, do toho svého čehosi. Je nejvyšší čas vyrazit.“

Will se vrátil do svého pokojíčku a jeho matka se odebrala dolů. „Pamatuj si, že Lepáci by se mohli udusit malými kostičkami z lega,“ upozornila ho.

Jak může vědět, že si láduje do svého batohu zrovna lego? Jak to může *vědět*? Will tušil, že má matka oči vzadu na hlavě – tušil to už od svého raného dětství. Ale jak to, že viděla skrz cihlové zdi a zavřené dveře? Slibovala, že mu to prozradí, až mu bude deset – takže už zbývaly jen dva roky, šest měsíců a asi týden a miliony hodin. Will vysypal kostičky lega a místo toho přihodil pár kousků ze světa Bionicle. Nebylo pravděpodobné, že by si jeho sestřenice a bratranec – tříletá Ruby a pětiletý Finn, pro svou neustálou upatlanost obecně známí jako Lepáci – začali cpát do pusy postavičky Bionicle. Rozhodně ne, pokud jim vyličí jejich nadpřirozenou sílu a děsivou výzbroj. Jeho mladší sestřenice a bratranec byli každopádně přesvědčeni, že je Will úžasný, podobně jako on si to myslel o starších bratrancích, s nimiž se měl vidět zítra. Všichni bratrance mu říkali Will-ňam nebo prostě Ňam-ňam. Jako by byl sladký. A vzhledem k tomu, že přesně to mu říkala přinejmenším jednou denně maminka, tak trochu tomu taky věřil.

Rodina Huttonových byla rozptýlená po hrabství Hertfordshire, jako by jejich matka rozhodila hrst semínek divokých květin z prahu svého domu v Harpendenu. Alistair bydlel se svou rodinou v půvabném dvojdomku z 30. let na elegantním předměstí Watfordu, jen kousek pěšky od parku Cassiobury. Robbie se se svým kmenem usadil v St Albans, Stella, která žila téměř deset let hned za rohem od Alistaira, byla nyní v Hertfordu a jejich matka, Sandie, pořád pobývala v rodinném domě v Harpendenu. Jejich otec Stuart měl byt v Hemel Hempsteadu, ale podle všeho trávil většinu času s podivnou ženou jménem Magda v jejím domku nedaleko Potters Baru, ačkoli vždy, když se znovu u nich objevil o Vánocích, o ní tvrději mlčel. Co se týče času stráveného s rodinou, viděly ho děti tak

často, jako když byla za něj jejich matka provdaná. Kdykoli se o něm zmínily, doprovázelo to obrácení očí v sloup a nesouhlasné mlasknutí – jako by zmínka o něm způsobovala drobný tik. Ale ten tik byl skutečně jen drobný, protože Stuart nikdy nehrál v jejich životě velkou roli.

Následující den Will téměř ani nepočkal, až jeho babička nastoupí do auta a zapne si pás, a už jí začal vykládat o tom, jak si Ruby včera strčila kousek jeho postavičky Bionicle do nosu a pak z ní ocucávala soply, aby ji nakonec řádně ožvýkala a promáčkla svými malými zoubky. Musel tu příhodu vyprávět jako mimořádnou událost, v níž hrál zároveň roli oběti a hrdiny, aby odvedl pozornost od skutečnosti, že mu všichni říkali, že nesmí Ruby dovolit dávat nic do pusy. Dospělí mu svěřili odpovědnost. A přestože zklamal, jeho výmluvné vyprávění vyvolávalo dojem, že zachránil Ruby i postavičku a že mu nevadí, že jeho hračka je poznamenaná otisky zubů.

Willovu babičku to fascinovalo. „Dokážeš si představit, co by se stalo, kdyby to Ruby spolkla?“ Sandie natáhla krk a vyděšeně se podívala na Willa na zadním sedadle. „Pak by chudák Bionicle postrádal podstatnou část svého těla. Jak by se *pak* daly vyhrávat bitvy?“

„No právě,“ vykřikl Will.

„No právě,“ přitakala Sandie.

„Mami!“ zaprotestovala Stella.

„Babi, kolik bylo mamince, když ti mohla začít říkat mamčo?“

„Osmadvacet a tři čtvrtě,“ odpověděla Sandie bez váhání.

„Já musím čekat do pětačtyřiceti.“

„To není fér,“ odtušila Sandie.

„No dobrá, tak se tedy dohodneme na sedmadvaceti,“ prohlásila Stella, podívala se zpětným zrcátkem na syna a mrkla na něj.

„Bezva,“ podotkl Will a vyhlédl okénkem ven.

Will předpokládal, že vzhledem k tomu, jak to v rodinách chodí, byl geneticky naprogramován, aby z něj vyrostl někdo takový jako dospívající dvojčata Pauly a Tom, stejně jako z Lepáků se vyklube přesně takový tvor, jako je on sám. A oni všichni se za zhruba milion let změní v dospělé muže jako Alistair a Robbie. Samozřejmě až na Lepačku Ruby, která se změní v někoho, jako je její máma a Willova máma a máma dvojčat.

Will byl přesvědčen, že jeho máma je z nich nejlepší, zároveň však tajně přiznával, že tetička Juliet je šikovnější kuchařka, možná dokonce nejšikovnější

kuchařka na světě, a když zaujímal své místo mezi dvojčaty u prostřeného stolu, s potěšením odfiltroval nudné klábosení dospělých a nechutnou špínu Lepáků sedících proti němu a bezvýhradně se soustředil na velkolepou nabídku pokrmů na svém talíři.

Stella seděla vedle Juliet, kterou zbožňovala. Její bratři obklopovali z obou stran matku a Sara, Robbieho manželka, trůnila mezi svými batolaty a vládla svou jedinečnou schopností krmit sebe i děti a přitom se aktivně účastnit konverzace. Stella se rozhlédla kolem stolu. Bylo to jako hověť si na nejlepších sedadlech v divadle a čekat na začátek představení. Zaplavila ji vlna radosti. Tohle bude její odpoledne, které se protáhne do časného večera. Byla šťastná. Bude odcházet o několik hodin později fyzicky i duševně nasycená. Díky bohu za rodinu. Díky bohu za všechny blízké. Hladina decibelů byla vysoká, ale hluk nebyl pronikavý a témata létala vzduchem jako koule na kulečnicku. A často se také od témat odbíhalo, v rámci svérázných slovních přestřelek a vtipných odpovědí.

„To se vracíme k tomu, co Gordon Brown slíbil – ale nesplnil,“ pronesl Alistair.

„Naprosto jasně,“ konstatovala Sandie o něčem úplně jiném.

Sara zamyšleně přezvykovala a navázala na předchozí nit hovoru. „Líbí se mi myšlenka podpory místních obchodníků, nákupů potravin v krámku na rohu a knížek v malém nezávislém knihkupectví. Ale když vezmeme Amazon a Ocado a zboží v mimořádných nabídkách, které si můžu objednat v ty nejbálsnější hodiny, pak není o čem přemýšlet.“

„To byla kritická chyba Nových labouristů,“ odpověděl Robbie Alistairovi.

„Asi máš pravdu,“ řekla Sandie komukoli z nich.

„S tím musím souhlasit,“ poznamenala Juliet trochu nešťastně. Zahleděla se na opečenou bramboru. „Koupila jsem tyhle zemáky na farmářském trhu. Byly směšně drahé a vážily asi tunu. A nejsem si úplně jistá, že by se chuťově nějak lišily od těch ze supermarketu. Jo a Stello – myslím, že jsem ti našla chlapa.“

„Víš koho, brácho?“ zeptal se Alistair.

„Milibanda?“ zkusil Robbie.

„Ne – myslel jsem toho, o kom mluví Juliet. Pro Stellu.“

„Jejda! Na toho jsem úplně zapoměla,“ vyhrkla Juliet. „Tak to máme hned dva chlapy,“ oznámila stolovníkům.

„Já mám pro tebe taky jednoho,“ připojila se Sara.

„Tři,“ hvízdal Robbie.

„A co jsou zač?“ zajímala se Sandie.

„Ten můj, to je ten chlápek z písničkové soutěže Sing-a-Song,“ ozvala se Sara. „Lepáci ho milují. Je tak – usměvavý.“ Odmlčela se. „A když pracuje, nosí jen puntíkové kalhoty a legrační klobouček. Minulý týden jsem ho viděla v nákupním centru Maltings. Dali jsme řeč a já usoudila, že je bez závazků, není gay a má rád psy.“

„Já žádného psa nemám,“ namítla Stella.

„Já vím,“ odvětila Sara, „ale jde o to, jaký je to typ člověka – jestliže má rád psy, určitě bude mít v povaze starostlivost. A navíc to úžasně umí s dětmi.“

„Ne, díky,“ odmítla Stella.

„No, když už mluvíme o těch, co to umějí s dětmi,“ navázala Juliet, „alternativa číslo jedna je bratr mojí kamarádky Mel. Je starší –“

„Jak starý?“ vyzvídal Robbie.

„Padesát a něco,“ odvětila Juliet.

„To ‚něco‘ se mi nelíbí,“ konstatovala Sandie.

„A mně se nelíbí těch padesát,“ dodal Robbie.

„Fajn,“ nedala se Juliet, „pak je tu tedy alternativa číslo dva – ještě ne čtyřicátník, svobodný, který se víc než před rokem rozešel se svou dívkou. Má svoje vlasy, svoje zuby. Je pohledný, hovorný, starostlivý a bydlí patrně v Hadley Woodu.“

„To zní slibně,“ usoudila Sara.

„Ne, díky,“ odmítla Stella.

„Hadley Wood už není enkláva obývaná výhradně lidmi středního věku,“ prohlásil Alistair. „To bys měla, Stello, vědět – z trhu s nemovitostmi.“

„Ne, díky,“ opakovala Stella.

„Kdo je to?“ otázal se Robbie.

„Můj gynekolog,“ přiznala Juliet.

„Ne, díky,“ ještě jednou opakovala Stella.

„Stello,“ přesvědčovala ji Juliet, „nenech se odradit jeho zaměstnáním.“

„Poslední věc, kterou toužím udělat, když po dni stráveném před obrazovkou počítače přijdu domů, je zalogovat se,“ pronesl ponuře Robbie.

„Nebud' trapný,“ napomenula ho Sandie.

„Není to jeho práce,“ podotkla Stella.

„Jak se jmenuje?“ vyzvíдалa Sara.

„Bryanaston.“

„Co je to za jméno, Bryanaston?“ divila se Sara.

„To je jeho příjmení,“ vysvětlila Juliet. „Křestním jménem je Henry.“

„Ne, díky,“ ozvala se znovu Stella.

Ostatní se na ni dívali a ve tvářích se jim zračila otázka: Proboha, proč ne? Stella pokrčila rameny.

„Ještě na to nejsi připravená?“ otázala se tiše Juliet.

„Nemám zájem,“ odpověděla Stella. „Je mi takhle dobře.“

„Prozatím?“ zeptala se Sandie dcery lehce prosebným tónem, který její otázku doprovázel jako příloha.

„Prozatím,“ přitakala Stella. „Viděl jste někdo v pátek ten nový seriál na BBC?“

„O Rembrandtovi?“

„S Kevinem Branaghem?“ přidala se Sandie.

„*Kennethem*,“ opravil ji někdo jiný.

„Jo,“ kývla Stella.

„My jo.“

„My taky.“

„Nebyl skvělý?“

„Ty a ten tvůj Rembrandt!“ zvolala Sandie. „Psala o Rembrandtovi diplomku, víte to? A dostala jedničku.“

Všichni to věděli a všichni také věděli, že Sandie by měla mít dovoleno tuto skutečnost proklamovat, kdykoli se jí zlíbí.

Později Stella našla Alistaira v garáži se všemi dětmi – včetně dospívajících dvojčat – které s úctou zíraly na to, jak Alistair uvádí do chodu svou modelovou železnici značky Hornby. Dívala se chvílku s nimi hypnotizovaná stromečky, které pro něj vyrobila, když byl ještě děcko, a přitom se jí vybavila vůně oné specifické zelené barvy, do níž namáčela maličké kousky natrhané houby. A také se jí vybavilo, jak je sušili na drátěném podnose, než je pečlivě upevnili na kmety zhotovené ze zápalek. Tehdy poprvé použila vteřinové lepidlo, zatímco její nejstarší bratr jí radil, povzbuzoval ji a věřil jí.

„Alistaire?“ Stellin bratr zdráhavě vzhlédl od práce s výhybkami. „Tu máš.“ Stella mu podala hnědou obálku.

„Co je to?“

„Můj nájem, hlupáčku,“ objasnila.

„Aha.“ Alistair se podíval na obálku, jako by se děsil jejího obsahu.

„Za tenhle měsíc a za minulý.“

„Stello – to není třeba. Oba s Juliet si myslíme – že to není třeba.“

Stella rozhodně zavrtěla hlavou. „V žádném případě. Je to tvůj dům a už tak jsi mi obrovsky vyšel vstříc, když jsi mě v něm nechal bydlet za tuto částku. Víím, jaká je tam skutečná výše nájemného. Moje nová práce, Alis-taire, mě zachránila. Teď vyjdu s penězi – a s provizemi bych mohla i něco ušetřit.“

Alistair dál zíral na obálku. „Co Charlie?“ zeptal se velmi potichu a podí-val se přitom na Willa, který byl zcela zaujat lokomotivou *Sir Nigel Gres-ley*, jež spěchala po titěrných kolejích a snažila se dostihnout expresní vlak *Flying Scotsman*.

Stella zavrtěla hlavou.

„Žádné zprávy?“

Stella znovu zavrtěla hlavou.

Mizera, zabručel Alistair pod vousy, ani ne tak kvůli Stelle jako kvůli sobě.

„Prosím,“ napřáhl k ní ruku s obálkou.

„Ne, díky,“ odvětila Stella. Strčila si vzdorovitě ruce do kapes a lehce opřela hlavu bratrovi o rameno. Těšila se na den, kdy její blízké už nebude dráždit Charlieho jméno.

Kapitola čtvrtá

3 Lime Grove Cottages
Tramfield Lane
Long Dansbury
Herts

Pondělí

Drahá Lydie,

doufám, že Vás tento dopis zastihne v dobrém zdraví a náladě. Při mém časném ranním běhu padl můj zrak na Panství Longbridge — zrovna přestalo pršet, těsně nad zemí visela mlha a současně již probleskovaly první sluneční paprsky zvěstující příchod jara — byl to uskutku velkolepý pohled. Víte, že ve Ware nedávno otevřeli úžasné nové belgické pekařství? Mohl bych si dovolit Vás tam pozvat — anebo byste dala přednost lehkému obědu v Hanbury Manor? Anebo co si takhle vyjit na procházku kolem Hatfield House? Audrey a Bert Vás pozdravují, jakož i já posílám ty nejsrdečnější pozdravy.

Xander

Lady Lydia Fortescueová si dopis přečetla dvakrát. Poprvé s úsměvem a pak se svým typickým jízlivým zděšením. *Belgické* pekařství? *Ve Ware*? Copak chlapec zapomíná na paní Bigginsovou z Longbridge, jejíž vdolečky, máslové sušenky a piškotové dorty se staly legendou? Proč si proboha kupovat zahraniční? A oběd v Hanbury Manor – kolovaly absurdní zvěsti o tom, že ho navštěvují zbohatlíci a o víkendech se kolem poflakují příšerné dívky, které si vyrazily na dámskou jízdu. Hotel měl podle všeho jednu z oněch tělocvičen, kam chodili muži a ženy ve směšných úborech a kde se potili a chroptěli vedle sebe jako upachtění tažní koně. Či procházka v *Hatfieldu*? Během otvíracích hodin pro veřejnost? Že by měla za toto pri-

vilegium platit, když tak často bývala hostem Salisburyových? K tomu všemu Xander napsal „Audrey a Bert“, jako kdyby při uvedení obyčejného „moji rodiče“ mohla Lydia zapomenout, o koho se jedná.

Lydia se zasmála – krátkým staccatovým vydechnutím z nosních dírek. Drahoušek Xander. *Moc ráda* by toho chlapce viděla. Jak dlouho už to bylo? Měsíc? Šest týdnů? Hrůza! Vyšla z přijímacího salonku a přes chodbu se schodištěm a vstupní halu zamířila do knihovny. Posadila se k psacímu stolu a tak dlouho prohrabovala změř předmětů v horní zásuvce, až našla lístek z tvrdého papíru s vodotiskem a monogramem.

*Panství Longbridge
Long Dansbury
Hertfordshire*

Středa

*Můj drahý Xandere,
je milé, že ses ozval. A je mi potěšením, že jsem mohla poskytnout tvému sportovnímu snažení estetické pozadí. Odmítám zahraniční pekařství a xpřístupnění Hanbury a Hatfieldu veřejnosti, ale na Longbridge budeš na čaj vítán. Co takhle příští sobotu o půl čtvrté, drahý?
Tvá Lydia F.*

Lydia se probrala další zásuvkou, kde její pozornost na chvílku odvedla hromádka děkovních vzkazů za tu či onu slavnostní večeři pořádanou před dávnými lety, až našla arch obyčejných známek. Potom narazila na odhad ceny za opravu střechy, který schválně před několika měsíci schovala. Podívala se na sloupce číslic a ohromnou celkovou částku a obrátila oči v sloup. Při tom však zavadila pohledem o strop, kde se na ni šklebila žlutá skvrna zlověstně obeplovávající rozpraskanou omítku stropní rozety. Lydia vložila papír do starého vydání časopisu *Country Life* a vydala se ke schránce před obchodem ve vesnici.

Když se vracela zpátky, spílala si v duchu, že nejela autem, protože byla bezesporu unavená. A hloupá – nikdo by se jí za to přece v jejím věku neodvážil soudit, navíc jí pramálo záleželo na tom, co si kdo myslí. Příjezdová cesta se jí v poslední době zdála nesmírně dlouhá a ještě k tomu zni-

čehonic svažitá. Půda pod nohama byla tvrdá a nerovná, ačkoli měla na sobě ty nejpohodlnější nazouvací boty. Zasmála se, když si vzpomněla na dobu, kdy odmítala jen okem zavadit o pohodlnou obuv, natožpak si ji koupit a nosit ji na veřejnosti.

Konečně byla doma. V tom okamžiku si však Lydia uvědomila, že zapoměla klíče. Klepat nemělo smysl, paní Bigginsová měla volno. Lydia vykročila k boční straně domu. Věděla, že zadní dveře jsou odemčené, poněvadž bylo tak složité je zamknout, že to vzdali už před lety a používali jen zástrčku. Lydia nicméně pochybovala, že by teď byla zástrčka zaklapnutá, jelikož paní Bigginsová nebyla tak vysoká, aby dokázala nejhořejší zástrčku zasunout, a Lydia i hospodyně byly již natolik staré, že se vyhýbaly vylézání na cokoli s cílem někam dosáhnout.

Dolů ke dveřím vedlo sedm schodů a přes tabulku matného skla Lydia viděla povzbudivé uvítání světél, která nechala náhodně rozsvícená v domě. První schod, druhý – bylo opravdu docela chladno. Třetí, čtvrtý, pátý. Konečně! Šestý a –

Lydia spadla. Ani netušila proč. A také na tom nesešlo. Ale odneslo to její rameno a také se uhodila do tváře. Bolelo to, samozřejmě že to bolelo. Ovšem větší než bolest byl šok. Měla strach a to ji rozčilovalo.

K čertu s paní Bigginsovou a jejím dnem volna! Lydia setrvala pár minut bez hnutí. Zlomila si něco? V minulých letech utrpěla různé fraktury kostí při nehodách na honu, ale tentokrát tomu zřejmě tak nebylo. Přesto si však teď nebyla natolik jistá, aby se zvedla. V lící kosti jí tepalo a prsty měla ochromené.

Haló? Je někdo doma? To byla ale hloupá otázka – proč by někdo měl být doma? Paní Bigginsová byla pravděpodobně se svou dcerou v Bishop's Stortfordu. Naštěstí byly dveře skutečně odemčené a Lydia konečně roztrěseně vešla dovnitř. Podívala se na svůj odraz v zrcadle a všimla si červené skvrny pod okem, která rychle tmavla. Mražený hrášek, napadlo ji cestou do kuchyně. V tu chvíli zablikalo světlo. Proboha, to ne! Počkej, než si vezmu ten zatracený hrášek, no tak! Světlo znovu zablikalo a pak zhaslo.

Opět něco někde vyhodilo pojistky. Ani před tím pádem by Lydia nebyla ochotna tápat dolů do suterénu k panelu s pojistkami. Po dalších nerovných kamenných schodech. K starobylému nepřátelskému panelu ve vlhké kobce. Hloupá tvář – bolela jako čert. Lydia hmatala po kuchyňské stěně, až se dostala k příborníku, kde našla krabičku sirek poté, co jí různé věci